

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞİRK ORDULARINA KATILMANIN MÜSTAKİL BİR KÜFÜR OLDUĞUNA DAİR DELİL VE NAKİLLER

www.muvahhid.info

MUKADDİME

Elhamdulillahi rabbil alemin. Vessalatu vesselamu ala rasulina Muhammedin ve ala alihi ve eshabihi ve men tebiahum bi ihsanin ila yevmiddin. Emma ba'd:

Bu risalemizde Hak yayınları camiası ve hocaları Ziyaeddin el Kudsi ile aramızda ihtilaf konusu olan ve ilgili yayınevinin forum sitesinde münazarasını yaptığımız askerlik meselesi ile alakalı sahih akideyi ve dayandığı delilleri açıklayacağız inşallah. Tağut yolunda savaşmak, tağuta askerlik gibi kavramlar hakkında her iki taraf da, bizler de onlar da küfür hükmü vermektedirler. Ancak ihtilaf, tağuta askerlikten ne kastedildiği noktasında düğümlenmektedir. O yüzden biz burada genel manada herkesin kabul ettiği tağut yolunda askerlik yapmanın küfür olduğu meselesine girmeyeceğiz. İlerde gerekirse bu tür bir çalışma yapılabilir. Bizler, burada sözkonusu fırka ile aramızda ihtilaf konusu olan muayyen meseleyi ele alacağız. Eğer onlar da bu hususta bir çalışma yapacaklarsa genel hükümler üzerinde değil, bizzat aramızda ihtilaf konusu olan malum mesele üzerinde durmaları gerekir. Şimdi onların bu husustaki akidelerini hocaları Ziyaeddin el Kudsi, Arapça sitelerinde şu şekilde açıklamış:

ليس من المستحيلات دخول الجيش من دون الدخول بالكفر ، ولكنه صعب وليس سهلاً .
الذي العسكري إذا كان لا يحمل العلم أو صورة رئيس البلاد أو أي شعار للدولة فلبسه ليس كفراً .
من يجوز دخول جيش الطاغوت بشكل عام يكفر ، ولكن يجيزه بشرط عدم الدخول في الكفر ، لا يكفر .

كتبه : ضياء الدين القدسي

“Orduya, küfür işlemeyen girmek, imkansız değildir. Ancak bu zordur ve kolay değildir. Askeri üniforma, bayrak veya devlet başkanının resmi veyahut da devlete ait bir simge barındırmıyorsa bunu giymek küfür olmaz. Tağutun ordusuna her türlü girmeye cevaz veren kimse kafirdir. Ancak tağutun ordusuna küfür işlemeyen girmeye cevaz veren kişi kafir olmaz.”

Kaynak: Davetulhak Arapça sitesi

Bizim akidemizi ise münazaranın girişinde şu şekilde özetledik:

“Tağuta askerlik yapmak, onun yolunda savaşmak veya fiilen savaşmasa bile tağuti kanunların bekçiliğini yapan askeriye ve emniyet teşkilatlarında ister kısa dönem, ister uzun dönem görev almak, hatta sırf bu işe niyet etmek dahi küfürdür. Bu, kişinin tağutu reddettiği iddiasıyla çelişir. Bu hususta casusluk, tağutu çökertme vs ne mazeret getirilirse getirilsin kabul edilmez. Çünkü küfür olan bir amel ancak ikrah altında işlenir. Günümüzde de askerlik dayatmasının ikrah seviyesine çıktığına dair hiçbir delil yoktur.”

İşte, tağuti sistemlerde dayatılan askerlik kurumu ile alakalı iki farklı akide! Birisi bu küfür ordularına katılan, buralarda askerlik yapan kimselerin niyeti ve fiili ne olursa olsun kafir olacağını söylerken; diğeri de bu tağuti ordularda küfür işlemeyen askerlik yapmanın zor da olsa imkansız olmadığını ve az da olsa bu şirk ordularının içinde Müslümanlar olabileceğini söylemektedir. Kuranı Kerimin tabiriyle “Rabblers hakkında husumet eden iki hasım...” (Hacc: 19)

Şimdi bu İki taraftan hangisi haklıdır? Sonuçta iki taraf da yanılma payları olan birer beşerdirler. Bu sebeble bu iki hasımdan hangisinin doğru söylediğini ancak ihtilafı Kitap ve Sünnete arzettiğimiz takdirde öğrenebiliriz. Zira Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

“Ey iman edenler, Allaha itaat edin, Rasulune itaat edin, sizden olan emir sahiplerine de. Bir işte anlaşmazlığa düştüğünüzde eğer ki Allaha

ve ahiret gününe iman ediyorsanız onu Allaha ve Rasulune götürün. Bu daha hayırlı ve netice bakımından daha güzeldir” (Nisa: 59)

İbn Kesir (rh.a) başta olmak üzere birçok müfessir, bu ayetten ve benzerlerinden yola çıkarak ihtilaflarını Kitap ve Sünnete arzetmeyenlerin mümin olmadıklarını beyan etmişlerdir. Nitekim iki ayet sonrasında Kitap ve Sünnetin hakemliğinden kaçınanların münafık oldukları vurgulanmıştır:

“Onlara Allahın indirdiğine ve Rasulune gelin denildiği zaman münafıkların senden büsbütün uzaklaştıklarını görürsün” (Nisa: 61)

Kısacası yapılması gereken şey şudur: İman iddiasında olan herkes, ihtilaflarını Kitap ve Sünnete arz edip, çıkacak olan neticeyi de aleyhlerine bile olsa kabul etmesi gerekir:

“Hayır, Rabbine andolsun ki aralarındaki çekişmelerde seni hakem tayin edip, sonra da senin verdiği hükme içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar” (Nisa: 65)

İşte mümin ve münafığın, müslüman ve kafirin ayırd edilme noktası burasıdır! Şu halde kim ihtilaflarını şeriatı arz edip neticesine razı olacak, kim de ihtilaflarını kitap ve sünnete arzetmekten kaçınarak hevasına, kalıplaşmış değer yargılarına vb tağutlara arzedecek veya şeriatı hakem tayin ettikten sonra Şari'nin verdiği hükme tabi olmaktan kaçınacak? Bizim bu münazarada ve diğer bütün ihtilaflarda hedefimiz işi bu şekilde Allah ve Rasulunun hakemliğine arzetmek olmasına rağmen, aylardır süren bu münazarada bir türlü ihtilafların şer'i nasrlara arz edilmesini sağlayamadık. Aylardır karşı taraftan iddialarının delillerini istememize rağmen bir türlü iddialarının dayandığı şer'i delilleri selef alimlerinin açıklamaları ışığında yayınlamadılar. Bu sebeble biz bu süreci hızlandırmak adına daha önce dağınık olarak zikretmiş olduğumuz, akidemizin dayandığı delilleri selefin fehmi ve rabbani alimlerin izahları ışığında derli toplu bir halde, mümkün mertebe özetleyerek sunmaya çalışacağız inşallah. Bunu yaparken de

hedefimiz öncelikle Kitap ve Sünnetin tartıştığımız askerlik meselesi hakkında ne hüküm verdiğini tesbit etmektir. Ancak bunu yaparken Kitap ve Sünnet nasslarını kendi reylerimiz ışığında değil, İslam ümmetinin ve bilhassa da selefin icması doğrultusunda anlayıp açıklayacağız. Aksi takdirde Tirmizi'nin rivayet etmiş olduğu hadiste geçen **"Kim Kur'an'ı kendi görüşüyle tefsir ederse, cehennemdeki yerine hazırlansın"** şeklindeki nebevi tehdide maruz kalırız. Allah Rasulu (sallallahu aleyhi ve sellem) sahih hadislerde **"Ümmetim dalalet, sapıklık üzere birleşmez"**, keza **"Ümmetimden hak üzere olan bir taife mutlaka var olmaya devam edecektir"** buyurmaktadır. Bu sebeble İslam ümmetinin arasında hiç kimsenin bugüne kadar tesbit edememiş olduğu bir şeyi, günümüzde bir kimsenin tesbit etmesi mümkün değildir! Bundan dolayıdır ki Şeyhu'l-İslâm İbn Teymiyye rahîmehullâh şöyle demiştir:

"Sonrakilerin, öncekilerden ayrı olarak ortaya koydukları ve daha önce hiçbir kimsenin dile getirmediği her görüş hatâdır. Nitekim İmam Ahmed bin Hanbel şöyle demiştir: 'Bir imamın olmadan bir mesele hakkında konuşmaktan sakın'." [Mecmuu'l-Fetava: 21/291.]

Konuştığımız meseleye tatbik edecek olursak; eğer ki biz küfür amaçlı bir orduya ikrahsız olarak katılan herkes istisnasız kafirdir diyorsak bu sözün selefini yani geçmişte bu sözü söyleyen hangi alim varsa getireceğiz; keza karşı taraf da küfür ordusunun içinde Müslümanlar olabilir, diyorlarsa bu sözün imamını, selefini getirecekler! Bu yapılmadığı takdirde bu sözlerin bidat ve sapıklık olduğu kesinleşecektir. Şu meselede olduğu gibi sözün içeriğinde küfür varsa bu zaten ayrıdır. Delillerin bu şekilde ortaya konulması neticesinde iki taraftan hangisinin hadiste bahsedilen cehennem davetçilerinden birisi olduğu ortaya çıkacaktır:

İmam Ahmed b. Hanbel... Ebû Hüreyre'den rivayet etti ki Peygamber şöyle buyurmuştur:

"Ümmetimde yalancı Deccallar ortaya çıkacaktır. Onlar ne sizin ne de

babalarınızın duymadığı sonradan çıkma (bid'atvari) sözleri size getirecekler (söyleyecekler)dir. Sakının onlardan ve dikkatli olun ki sizi aldatmasınlar!" (Ahmed b. Hanbel, 2/349.)

Askerlik meselesi, asla yeni bir mesele değildir! Muvahhidler binlerce yıldır müşriklerle gerek silahlı gerekse silahsız bir savaşın içersindedirler. Veleve ki yeni bir mesele olduğu bile farzedilse mutlaka eski fetvalardan bunun benzeri meseleler bulunur. Kısacası zengin İslam literatüründen kendi iddiasına dayanak teşkil edecek bir tane nakil getiremeyen kişi, bu surette ahir zamandaki ateşe çağırın dalalet önderlerinden birisi olduğunu ispatlamış olacaktır! İctihad ehliyetine sahip olmayan, veyahut da müçtehid olduklarını iddia ettikleri halde bunu ispatlayamayan kişilerin Kitap ve Sünnetten alimlere başvurmadan yaptıkları doğrudan istidlallerin bir kıymeti yoktur. Kaldı ki kişi müçtehid dahi olsa, İslam ümmetinin bugüne kadar söylememiş olduğu bir sözü söyleyip bidat çıkarmaya yetkili değildir!

İşte bizim bu risalede takip edeceğimiz usul budur! Böylelikle dayandığımız delilleri, meselemize nasıl delil olduklarını, kendimizin değil, rabbani alimlerin izahları ışığında arzedeceğiz. Alimlerin sözü elbetteki şer'i bir delil değildir, ancak şer'i delilleri anlamaya yarayan karinelerdir. Karşı taraftan da bir an önce aynı usulle kendi delillerini ortaya koymalarını talep ediyor ve okuyucuyu risaleyle baş başa bırakıyoruz.

ŞİRK ORDULARINA KATILMANIN MÜSTAKİL BİR KÜFÜR OLDUĞUNA DAİR DELİL VE NAKİLLER

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ

{مَصِيرًا}

Kendilerine yazık edenlerin melekler canlarını aldıkları zaman onlara: "Ne işte idiniz?" deyince, "Biz yeryüzünde zavallı kimselerdik" diyecekler, melekler de: "Allah'ın arzı geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya!" cevabını verecekler. Onların varacakları yer cehennemdir. Orası ne kötü dönülecek yerdir! (Nisa: 97)

Daha önce geçtiği üzere Buhari, bu ayetin tefsiriyle alakalı babta şunu rivayet etmiştir:

حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ يُزِيدَ الْمُقَرِّيُّ، حَدَّثَنَا حَيُّوَةُ، وَغَيْرُهُ، قَالَا: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ أَبُو الْأَسْوَدِ، قَالَ: قُطِعَ عَلَى أَهْلِ الْمَدِينَةِ بَعَثُ، فَاكْتَتَبْتُ فِيهِ، فَلَقِيتُ عِكْرَمَةَ، مَوْلَى ابْنِ عَبَّاسٍ فَأَخْبَرْتُهُ، فَتَهَانِي عَنْ ذَلِكَ أَشَدَّ النَّهْيِ، ثُمَّ قَالَ: أَخْبَرَنِي ابْنُ عَبَّاسٍ: «أَنَّ نَاسًا مِنَ الْمُسْلِمِينَ كَانُوا مَعَ الْمُشْرِكِينَ يُكْتَرُونَ سَوَادَ الْمُشْرِكِينَ، عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، يَأْتِي السَّهْمُ فَيُرْمَى بِهِ فَيُصِيبُ أَحَدَهُمْ، فَيَقْتُلُهُ - أَوْ يُضْرَبُ فَيَقْتُلُ - فَأَنْزَلَ اللَّهُ: {إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ} [النساء: 97] الْآيَةَ رَوَاهُ اللَّيْثُ، عَنْ أَبِي الْأَسْوَدِ

...Muhammed İbnu Abdirrahman Ebu'l-Esved tahdis edip şöyle demiştir:

(İbnu'z-Zubeyr'in Mekke üzerindeki halifelik günlerinde) Medine halkına (Şamlılarla harp etmek için) bir ordu çıkarmaları kesinleştirdi. Ben de bu orduya yazıldım. Akabinde İbn Abbas'ın azadlısı İkrime'ye kavuştum. Ona bu orduya yazıldığımı haber verdim. İkrime beni bu işten şiddetle nehy etti. Sonra şöyle dedi: Bana İbnu Abbas şöyle haber verdi:

Müslümanlardan (Mekke'de kalıp hicret etmeyen) bir takım insanlar, Resulullah zamanında müşriklerle beraber olarak onların karaltısını çoğaltıyorlardı. Bedir Harbi sırasında düşman safları arasında bulunan bu kişilere ok isabet ediyor ve onu öldürüyordu, yahut kılıçla vurup öldürüyordu. Bunun üzerine Allah:

“Kendilerine yazık edenlerin melekler canlarını aldıkları zaman...” ayetini indirdi. Bu hadisi Leys İbn Sa’d da Ebu’l-Esved’den; o da İkrime’den olmak üzere rivayet etmiştir. (Buhari, Tefsir: 92)

Bu ayetin ve hadisin vech-i istidlalleri yani bizim şirk ordularına katılan bir kimse velev ki fiilen savaşmasa bile kafirdir, şeklindeki itikadımıza nasıl delalet ettiğini de alimler şu şekilde açıklamaktadırlar:

İbnu Hacer, bu hadisin şerhinde şöyle demektedir:

عَرَضُ عِكْرِمَةَ أَنَّ اللَّهَ ذَمَّ مَنْ كَثُرَ سَوَادُ الْمُشْرِكِينَ مَعَ أَنَّهُمْ كَانُوا لَا يُرِيدُونَ بِقُلُوبِهِمْ مُوَافَقَتَهُمْ قَالَ فَكَذَلِكَ أَنْتَ لَا تُكْثِرُ سَوَادَ هَذَا الْجَيْشِ وَإِنْ كُنْتَ لَا تُرِيدُ مُوَافَقَتَهُمْ لِأَنَّهُمْ لَا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

“İkrime’nin anlatmak istediği şudur: Allahu Teala, her ne kadar kalben müşriklere muvafakat etmeyi, onlara uymayı istememiş olsalar da müşriklerin karaltısını çoğaltanları kınamıştır. İşte sen de her ne kadar onlara uymayı istememiş olsan da bu ordunun karaltısını çoğaltma! Zira onlar, Allah yolunda savaşmamaktadırlar.” (Feth’ul Bari, 8/263)

Başka bir yerde ise aynı mesele ile alakalı şöyle demektedir:

فَرَأَى عِكْرِمَةُ أَنَّ مَنْ خَرَجَ فِي جَيْشٍ يُقَاتِلُونَ الْمُسْلِمِينَ يَأْتُمُ وَإِنْ لَمْ يُقَاتِلْ وَلَا نَوَى ذَلِكَ وَيَتَأَيَّدُ ذَلِكَ فِي عَكْسِهِ بِحَدِيثِ هُمُ الْقَوْمُ لَا يَشْفَى بِهِمْ جَلِيسُهُمْ كَمَا مَضَى ذِكْرُهُ فِي كِتَابِ الرِّقَاقِ

“İkrime, Müslümanlarla savaşan bir ordunun içersinde (onlarla beraber) çıkan kimsenin bizzat savaşmasa veya buna niyet etmese de günahkar olacağını görmüştür. Daha önce Rikak kitabında (Salihlerin meclisi ile alakalı olarak)

zikredilen “Onlar öyle bir kavimdir ki onlarla beraber oturan kimse bedbaht olmaz” hadisi bunun zıddıyla alakalı da geçerli olacağı hususunu teyid etmektedir.” (Feth’ul Bari, 13/38)

İbn Hacer’in sözleri ve konuyla ilgili bütün rivayetler incelendiği zaman, Bedir savaşına müşriklerin safında katılan kimselerin fiilen savaşmadıkları ve buna niyet etmedikleri görülmektedir. İşte bu tam olarak bizim ihtilaf sahamız olan mevzudur. Yani niyeti tağutu desteklemek olmayan ve belki tağutun yolunda fiilen savaşmadığı halde sadece onların ordusunda asker olarak bulunan kimselerden bahsetmektedir. İbn Hacer, burada genel hüküm olarak kim küfür veya zulüm amaçlı bir orduya iştirak ederse, velev ki fiilen savaşmasa bile günah kazanacağını söylemiştir. Bu ister kafirlerin ordusu olsun, ister İkrime’nin hadisesinde olduğu gibi müslüman zalimlerin ordusu olsun böyle bir orduya katılan kimse günahkardır. Eğer kişi Müslümanlara karşı savaşan kafir ordusunun içerisinde yer alıyorsa bu kimsenin günahı küfür olan bir günahdır. Bu hususta Abdurrahman bin Hasen Al’uş Şeyh şunları söylemektedir:

فتأمل كيف ترتب عليهم هذا الوعيد وأوجب لهم النار؟ وقد ورد أنهم كانوا مكرهين على تكثير سواد المشركين فقط، فكيف بمن كثر سوادهم بغير إكراه وأعان وظاهر، وقال وفعل من غير استضعاف ولا إكراه؟ أتري بقي مع هذا شيء من الإيمان والحالة هذه؟

“Düşün ki bunların sadece müşriklerin karaltısını çoğaltmaya zorlanmış ikrah altındaki kimseler olduğu belli olduğu halde nasıl da bu tehdit onlar hakkında geçerli oldu ve ateş onlara vacib oldu? Hal böyleyken, onların karaltılarını ikrah olmaksızın çoğaltan, ikrah veya mustazaflık (çaresizlik) hali olmadan onlara yardımcı ve destekçi olan, (Bu tür fiilleri) söyleyen veya yapan kimsenin durumu nasıl olur? Bu durumda olan kimsede imandan bir eser kalır mı?” (El-Mevrid’ul Azeb’uz Zulal, sf 311)

Şeyh Süleyman bin Abdullah (rh.a) ise şöyle demektedir:

وعاونوهم على أهل التوحيد طوعاً لا كرهاً، واختياراً لا اضطراراً؟! فهؤلاء أولى بالكفر والنار، من الذين تركوا الهجرة شحاً بالوطن، وخوفاً من الكفار، وخرجوا في جيشهم مكرهين خائفين. فإن قال قائل: هلا كان الإكراه على الخروج عذراً للذين قتلوا يوم بدر؟ قيل: لا يكون عذراً، لأنهم في أول الأمر لم يكونوا معذورين، إذ أقاموا مع الكفار، فلا يعذرون بعد ذلك الإكراه، لأنهم السبب في ذلك، حيث أقاموا معهم وتركوا الهجرة.

"Ya, İkraha değil isteyerek; veya zarureten, mecbur kaldıklarından değil kendi tercihleriyle tevhid ehline karşı kafir ve müşriklere yardım edenler? Bunlar, vatan sevgisi nedeniyle Mekke'de kalıp hicreti terk edenlerden daha çok küfrü ve Cehennem ateşini haketmezler mi? Zira aşırı vatan sevgisinden dolayı hicreti terk edip Mekke'de kalan müslümanlar, kafirlerin ordusuna kendi istekleriyle değil, ikrah altında ve onlardan korkmaları sebebiyle katılmışlardı.

Bu kişilerin (kafirlerle beraber) çıkmak hususunda ikrahtan dolayı özürünü sayılması gerekmez mi?" denirse buna şöyle cevap veririz: Bu kişiler, hicret etme imkanları olduğu halde, kafir ve müşriklerle birlikte kalmayı tercih ettikleri için ta işin başlangıcında mazur sayılmadılar. Yani kafirlerle beraber kalıp hicreti terk etmelerinden dolayı bu duruma düşmelerine kendileri sebep olmuştu. Bu nedenle ikrah altında olmaları onlar için bir mazeret değildir." (Ed-Durar'us Seniyye, 8/126-127)

Bu surette Bedir savaşında müşriklerin safında savaşa katılan kimselerin fiilen savaşmadıkları ve savaşmak gibi bir niyetleri olmadığı halde kafir oldukları ve bunların yaptıkları amelin İslam dininden çıkartan bir küfür ameli olduğu hususu alimlerin beyanlarından apaçık anlaşılmaktadır. Bu kıssa bunun en açık delilidir.

Bu noktada bazı kimseler, Bedir savaşına müşriklerin safında katılanların tekfiri noktasında alimlerin ihtilaf ettiklerini ve bu kişiler hakkında bizzat sahabenin de ihtilaf ettiğini söyleyerek şöyle demişlerdir:

Alıntı yapılan: İtirazcı

“Meselemiz aslıd-din❖le ilgili olduğu halde siz hala bize delil olan ve sizi çürüten ihtilafı delilleri getirip duruyorsunuz.

Eğer gerçekten akleden kimseler olsaydınız, zihniyetinize göre Sahabeler ve imam Kurtubi ve onları tekfir etmeyenlerin tekfir edilmesi gerektiğini anlardınız. Çünkü sizler kâfir askerlerinin sayılarını çoğaltmayı ve aralarına katılmayı hem zahiren hem batinen bizatihi küfür olarak görüyorsunuz

Bu konuda düşünmesi gereken siz misiniz yoksa biz miyiz?

Getirdiğiniz deliller sizleri çürüten delillerdir. Hala farkında değilsiniz.

Bedir'e müşriklerle beraber savaşı katılan kişilerin tekfiri konusunda sahabeler ihtilaf etmişlerdir. Bu, aslıd-din❖le alakalı değildir demek. Eğer aslıd-din❖le alakalı olsaydı sahabeler Müslüman kardeşlerimizi öldürdük derler miydi?

Böylece, Nisa: 97 ayetinin ihtilafı bir delil olduğunu ve dinin aslıyla alakalı meselelere ihtilafı delillerin getirilemeyeceğini söylemektedirler. Dinin aslında ihtilaf olmayacağı doğrudur. Ancak, Nisa: 97’de bahsedilen Bedir ehli hakkında ihtilaf edenler, bu kişilerin yaptıkları amelin hükmünde mi ihtilaf ettiler? Bu iddiacıların bunu açık bir şekilde ortaya çıkarmaları gerekmektedir. Şimdi bu kimselerin iddialarına delil aldıkları Kurtubi tefsirinde şöyle diyor:

“Bununla kastedilenler, İslâm'a girmiş, Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'a iman ettiklerini izhar etmiş Mekkeli bir topluluktur.

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) hicret edince, kavimleriyle birlikte kalmaya devam ettiler. Onlardan bir kısmı ise dinleri dolayısıyla fitneye (azap ve işkenceye) maruz bırakıldılar ve onlar da bu hususta istenilenlere cevap verdiler. Bedir savaşı sırasında onlardan bir topluluk kâfirlerle birlikte savaşı katıldılar. Bunun üzerine bu âyet-i kerime nazil oldu. Şöyle de denilmiştir. Bu kimseler, müslümanların sayılarını az

görünce din-leri hususunda şüpheye düştüler ve irtidat ettiler. İrtidat ettikleri için de öldürüldüler. Müslümanlar ise: Bizim şu arkadaşlarımız müslümandılar. Müşriklerle birlikte çıkmak için zorlandılar. O bakımdan onlara mağfiret dileyin dediler. Bunun üzerine bu âyet-i kerime nazil oldu. Ancak birincisi daha sahihtir.

Kurtubi ardından şöyle devam ediyor:

“Meleklerin: "Ne işte idiniz" şeklindeki soruları ise bir azar ve sitem yoluyla sorulacak bir sorudur. Yani sizler, Peygamberin ashabı arasında mıydınız, yoksa müşrik mi idiniz? Onların: "Biz yeryüzünde mustaz'af kimselerdik" şeklindeki sözleri ise, biz Mekke'de idik, anlamındadır. Fakat bu, doğru olmayan bir özürdür. Zira bunlar, hicret etmeye bir çare bulabiliyor, yol bula-biliyorlardı. Daha sonra melekler: "Allah'ın arzı geniş değil miydi..." sözleriyle dinlerinin gereği olarak yapmaları gereken işi onlara bildirmektedir. **Böyle bir soru ve cevap onların hicreti terk etmek suretiyle nefislerine zulmeden müslümanlar olarak öldüklerini ifade etmektedir. Aksi takdirde kâfir olarak ölmüş olsalardı, bu kabilden onlara bir söz söylenmezdi.**

Böylelerinin ashab-ı kiram arasında anılmayışlarının sebebi ise, karşı karşıya kaldıkları işin ağırlığı ve muayyen olarak onlardan herhangi bir kimsenin iman ettiğinin ortada olmaması ve irtidat etmiş olma ihtimalinin bulunması dolayısıyladır. Doğrusunu en iyi bilen Allahtır.” (Kurtubi, Nisa: 97. Ayetin tefsiri)

Kurtubi, bu kişilerin müslüman olduklarını söylemektedir. Ancak bunu söylerken savaşa katılmaları ile alakalı hiçbir konuya değinmemesi ve de bu şahısların hicreti terk ettikleri için günahkar olduklarına vurgu yapmasının üstünde durmak gerekir. Kurtubi yukarda bu şahısların fitneye, işkenceye tabi tutularak savaşa katıldıklarını zikretmiş ve bu rivayeti tercih etmiştir. Öyle görünüyor ki Kurtubi nezdinde bu kişiler baskı ve işkenceden dolayı müşriklerin safında savaşa katıldıkları için zaten ikrah altındadırlar ve tekfir edilmeleri için bir sebep yoktur. Fakat hicreti terk ettikleri için günahkardırlar. Allah en doğrusunu bilendir.

Taberi de bu ayetin tefsirinde İbn Abbas'ın şöyle dediğini rivayet etmektedir:

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ , قَالَ: كَانَ قَوْمٌ مِنْ أَهْلِ مَكَّةَ أَسْلَمُوا , وَكَانُوا يَسْتَخْفُونَ بِالْإِسْلَامِ , فَأَخْرَجَهُمُ الْمُشْرِكُونَ يَوْمَ بَدْرٍ مَعَهُمْ , فَأُصِيبَ بَعْضُهُمْ , فَقَالَ الْمُسْلِمُونَ: كَانَ أَصْحَابُنَا هَؤُلَاءِ مُسْلِمِينَ وَأُكْرِهُوا , فَاسْتَغْفِرُوا لَهُمْ. فَنَزَلَتْ: {إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ} [النساء: 97] الْآيَةُ

“Mekke’de İslama giren bir kavim vardı. Bunlar İslamlarını gizliyorlardı. Müşrikler Bedir günü onları beraberlerinde götürdüler. Bazılarına (ok vb şeyler) isabet etti. **Bunun üzerine Müslümanlar bu arkadaşlarımız müslümandı ancak ikrah altındaydılar, dediler ve onlar için mağfiret dilediler.** Bunun üzerine “Nefislerine zulmedenlerin canlarını melekler aldığı anda ne işte idiniz” diye soracaklar” (Nisa: 97) ayeti nazil oldu.”

Şimdi şunu soruyoruz: Burada var olan ihtilaf hangi konu hakkındadır ve bu ihtilaf neyin delilidir? Yani sahabeler ve sonraki birtakım alimler bizzat amelin hükmü hakkında yani Allahın peygamberine karşı savaşı bir orduya katılanın hükmü nedir bu konuda mı ihtilaf ettiler, yoksa bu insanlar savaşa ikrah altında katıldılar, bu yüzden bunlar bizim kardeşlerimizdir diyerek mi ihtilafa düştüler? Eğer ellerinde sahabenin ve alimlerin peygambere savaş açmış bir müşrik ordusuna katılmanın hükmü hakkında ihtilaf ettiklerine dair alimlerden bir tane nakil varsa ortaya koysunlar. İlmi usul, açık deliller ve açık nakiller üzerinde konuşmayı gerektirir. Fakat burada bu kimseler bizzat bizi suçladıkları ihtimalli delillere yapışma işini kendileri yapmaktadırlar. Çünkü sahabelerin ve sonraki bazı alimlerin bu kimseleri tekfir etmeme sebeplerinin, ikrah altında bu savaşa katılma fiilini işlemelerinden kaynaklandığı açıkken ve onların bizzat kafirlerin ordusuna katılmanın hükmüyle alakalı ihtilaf ettiklerini gösteren hiçbir karene yokken, bu ihtilafın bizzat meselenin aslıyla alakalı olduğunu ileri sürüp delilin katiyetine gölge düşürmek ilim adabıyla ve insafla bağdaşmaz! Zira ikrah altında bir fiili işleyen kimsenin tekfir edilmemesi o fiilin küfür olmadığını göstermez. Bu

tıpkı Ammar bin yasir'in ikrah altında putları tazim ettiği halde tekfir edilmemesinden yola çıkarak, putları yüceltmenin küfür olmadığını ileri süren kişinin yaptığı gibi batıl bir delillendirme olur. Bu şahısların Bedir savaşına müşriklerin safında katıldığı halde tekfir edilmeyenlere misal olarak verdikleri Abbas (ra)'ın durumu da böyledir. Abbas (ra) ile alakalı rivayetler, onun Bedir savaşına ikrah altında katıldığını göstermektedir.

İbn İshak dedi ki: Bana Abbas b. Abdillâh bin Ma'bed, ailesinden bazı kişiler aracılığıyla Abdullah b. Abbas'tan rivayet ederek Peygamber (s.a.v.)'in, Bedir gününde ashabına şöyle dediğini haber verdi:

"إِنِّي قَدْ عَرَفْتُ أَنَّ رَجُلًا مِنْ بَنِي هَاشِمٍ وَغَيْرِهِمْ قَدْ أَخْرَجُوا كَرِهًا، وَلَا حَاجَةَ لَهُمْ بِقِتَالِنَا: " فَمَنْ لَقِيَ مِنْكُمْ أَحَدًا مِنْ بَنِي هَاشِمٍ فَلَا يَقْتُلْهُ وَمَنْ لَقِيَ أَبَا الْبَخْتَرِيِّ بْنَ هِشَامِ بْنِ الْحَارِثِ بْنِ أُسْدٍ فَلَا يَقْتُلْهُ، فَإِنَّهُ إِنَّمَا أَخْرَجَ مُسْتَكْرَهًا .

«Haşim oğulları ve diğerlerinden bazı adamların istemeyerek (kerhen) savaşa katıldıklarını biliyorum. Onları öldürmemize gerek yok. Sizden birisi, Haşim oğullarından herhangi birine rastlarsa onu öldürmesin. Ebu'l-Bahteri b. Hişam b. Haris b. Esed'e rastlayan kişi onu öldürmesin. **Rasûlullah' ın amcası Abbas b. Abdûlmuttalib'e rastlayan onu öldürmesin. Çünkü o, istemeyerek (ikrah altında) savaşa gelmiştir.**» (Bkz. İbn Kesîr, El Bıdaye Ve'n-Nihaye, Çağrı Yayınları: 3/383-428. Bu rivayeti İbn İshak kanalıyla Beyhakî, Delâil, III, 140. İbn Hişam, Siyerinde ve başkaları rivayet etmiştir)

Keza savaş sonrası Allah rasulu (sallallahu aleyhi ve sellem) Abbas'tan fidye istediğinde o şöyle demişti:

"إِنِّي كُنْتُ مُسْلِمًا قَبْلَ ذَلِكَ، وَإِنَّمَا اسْتَكْرَهُونِي، قَالَ: «اللَّهُ أَعْلَمُ بِشَأْنِكَ، إِنْ يَكُ مَا تَدَّعِي حَقًّا، فَاللَّهُ يَجْزِيكَ بِذَلِكَ، وَأَمَّا ظَاهِرُ أَمْرِكَ، فَقَدْ كَانَ عَلَيْنَا، فَأَفِدْ نَفْسَكَ

“Muhakkak ki ben bundan önce müslüman idim. **Ancak topluluk beni zorlamıştı (ikrahta bulunmuşlardı).**” Rasulullah Aleyhissalatu Vesselam şöyle dedi: “Söylediğin şeyi Allah daha iyi bilir. Eğer söylediğin doğruysa, Allah karşılığını verecektir. Ancak zahirdeki durumun bize karşı olduğundur. Şimdi kendin için fidye ver”

Heysemi, Mecme’uz Zevaid’de bunu İmam Ahmed’den naklettikten sonra şöyle demiştir: “Senedde ismi zikredilmemiş bir ravi vardır. Geri kalan ricali sika (güvenilir) kimselerdir” (Mecme’uz Zevaid, 6/86)

Keza, yine küfür amaçlı ordulara katılanlar arasında Müslümanlar olabileceği iddiasına delil aldıkları Kabe’yi yıkmaya giden orduyla alakalı hadislerde de ikrah halinden bahsedilmektedir. İbn Teymiyye’nin, müslüman olduklarını iddia ettikleri halde İslam Şeriatı’na karşı çıkan Tatarlarla savaş konusundan bahsederken zikretmiş olduğu şeyler buna delildir:

“Beraberlerinde zorla savaşa çıkardıkları kimse ise niyetine göre diriltir. Bize düşen ordunun tamamına karşı savaşmaktır. Zira zorlanan diğerlerinden ayırt edilemez.

Sahih’te Nebi’den Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle rivâyet olunmuştur:

“Bir ordu, Kabe’ye saldırmak için çıkar. Bir çöle geldiklerinde yere batırılırlar.”
“Yâ Rasulullah, eğer içlerinde ikrah altında savaşa katılan varsa?” diye sorulduğunda, “Niyetlerine göre diriltirler” karşılığını verdi.”

Hadis, çeşitli yollarla gelen müstefîd bir hadistir. Sahih sahipleri hadisi Aişe, Hafsa ve Ümmü Seleme’den rivâyet ederler.”

Daha sonra İbn Teymiyye aynı hadisin başka bir rivâyetini daha aktararak şöyle der:

“Allahu Teâlâ Onun hürmetini çiğnemek isteyen orduyu, baskı altında olan ve olmayanayla birlikte, onları ayırt etme kudretine sahip olduğu halde her birini niyetlerine göre diriltmek üzere hepsini birden helak etti. Öyleyse müslüman mücahitlere, bilmedikleri halde zorlanan ile zorlanmayanın arasını ayırt etmek nasıl vacip olabilir? Hatta içlerinden birisi baskı altında savaşa çıktığını iddia etse bile sırf bu iddiası ona bir yarar sağlamaz. Zira Abbas ibn Abdî'l-Muttalib, Bedir Günü müslümanlar kendisini esir aldıklarında Nebî'ye Sallallahu Aleyhi ve Sellem , “Yâ Rasulullah, ben baskı altında idim” demiş, Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem ise Ona, “Bizi ilgilendiren senin gösterdiğin tutumdur; gizli olan yönün ise Allah’a kalmıştır” diye karşılık vermiştir. (Mecmuu'l-Fetâvâ: 28/535-538 ve 546-547.)

Bu fırkanın getirdiği bu tarz delilleri müzakere etmenin yeri burası değildir, o yüzden çok tafsilata girmiyoruz. Ancak bunları şunun için zikrettik: Bizim getirdiğimiz delillere bu deliller ihtilaflıdır, gerekçesiyle itiraz etmeleri yerinde değildir. Nisa: 97 ayeti ve söz konusu ayetin nüzul sebebiyle alakalı nakledilen şeyler, kafirlerin safında savaşa çıkan kimselerin velev ki Müslümanlara karşı savaşmasalar dahi kafir olacağına dair açık delildir. Bunun hakkında ihtilaf yoktur, ihtilaf bu ameli işleyenler kafir olmalarına mani olacak ikrah gibi bir özre sahip midirler, bu noktadadır. Konuyla ilgili yukarda naklettiğimiz rivayetler ve alimlerin sözleri buna açıkça işaret etmektedir.

İslami herhangi bir konuya getirilen delillerin hem delaleti hem de subutu yönünden kati deliller olması gerekir. Yukarda zikrettiğimiz deliller nakil cihetinden sabit ve sahih olsa bile bu kimselerin iddia ettikleri şeye delaleti kati olmayan delillerdir, zira hepsi ikrah durumuyla alakalıdır. Bu kimselerin iddialarını isbat edebilmek için ikrah olmadığı halde kafirlerin ordularında askerlik yapan kimselerin varlığını sahih delillerle ortaya koymaları gerekir. Sahih olmayan ve de ihtimalli olan delillere itibar edilmeyecektir.

Buraya kadar tağut ordularına katılmanın mücerred,başıbaşı bir küfür ameli

olduğuna ve bir kimsenin katılmaktan başka bir fiil işlemese de kafir olacağına dair řer'i delilleri alimlerin açıklamaları ışığında naklettik. şimdi de Bedir meselesinden bağımsız olarak iřin genel hůkmů noktasında alimlerin bazı sözlerini nakledeceğiz:

إِنْ كَانَتْ الْمَوَالَاةُ مَعَ مَسَاكِنْتَهُمْ فِي دِيَارِهِمْ، وَالْخُرُوجُ مَعَهُمْ فِي قِتَالِهِمْ، وَنَحْوَ ذَلِكَ، فَإِنَّهُ
يُحْكَمُ عَلَى صَاحِبِهَا بِالْكَفْرِ، كَمَا قَالَ تَعَالَى: {وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ} [سورة المائدة
آية: 51]

"Muvalat (dostluk), Onların ülkelerinde yerleşip, onlarla birlikte savaşlara katılmak ve benzeri şekillerde gerçekleşirse bu fiillerin sahibine küfür hükmü verilir.

Nitekim, yüce Allah şöyle buyuruyor:

"...Sizden kim onları kendisine veli / dost edinirse, o da onlardandır..." (Maide: 5/51)

şeyh Süleyman'ın sözleri burada bitti. (Ed-Durar'us Seniyye, 8/159)

şeyhulislam İbn Teymiyye (rh.a) Tatarların ordusuna katılan kişilerle alakalı şöyle demektedir:

وَكُلُّ مَنْ قَفَرَ إِلَيْهِمْ مِنْ أُمَرَاءِ الْعَسْكَرِ وَغَيْرِ الْأُمَرَاءِ فَحُكْمُهُ حُكْمُهُمْ وَفِيهِمْ مِنَ الرَّدَّةِ عَنْ
شَرَائِعِ الْإِسْلَامِ بِقَدْرِ مَا ارْتَدَّ عَنْهُ مِنْ شَرَائِعِ الْإِسْلَامِ. وَإِذَا كَانَ السَّلْفُ قَدْ سَمَّوْا مَانِعِي
الرَّكَاتِ مُرْتَدِّينَ - مَعَ كَوْنِهِمْ يَصُومُونَ. وَيُصَلُّونَ وَلَمْ يَكُونُوا يُقَاتِلُونَ جَمَاعَةَ الْمُسْلِمِينَ -
فَكَيْفَ بِمَنْ صَارَ مَعَ أَعْدَاءِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ قَاتِلًا لِلْمُسْلِمِينَ

"Müslüman askerlerden, emir olsun başkası olsun kim tatarların ordusuna katılırsa onun hükmü, tatarların hükmü gibidir. Onlar İslam'dan irtidat etmeyi

gerektirecek her ne yapmışlarsa onlar da aynı irtidadı yapmış sayılırlar. Selefî salihin; namaz kıldıkları, oruç tuttıkları, müslüman cemaate karşı çıkmadıkları halde zekat vermeyenlere mürted hükmünü vermiştir. Hal böyleyken Allah (celle celaluhu) ve Rasulünün düşmanlarıyla beraber müslümanlara karşı savaşılan kişinin durumu acaba nasıl olur?" (Fetava, 28/530)

Bu alimlerin sözleri geneldir ve küfür ordularına ikrah haricinde ne şekilde olursa olsun katılan herkesi içine alır. Alimin sözdeki asıl maksadı çeşitli bahanelerle göz ardı edilemez. Alimlerin sözlerinde kafirlerle beraber savaşa çıkanlar arasında fiilen savaşılanlarla fiilen savaşmayanları ayırd ettiklerine dair hiçbir kavil getirilemez. Giriş kısmında da belirttiğimiz gibi alimlerin sözleri delil değildir, ancak delilin hangi manaya delalet ettiğini gösteren birer karinedir. Alimlerin meseleyi sadece savaşmak veya savaşa niyet etmekle sınırlandırmayıp, küfür illeti olarak orduya katılmayı zikretmeleri Bedir savaşındaki vakıyyla birlikte düşünüldüğünde mevzuyu yeterince ortaya koymaktadır.

Bizim tağut ordusuna katılmanın, orada askerlik yapmanın -başka ilave bir amel yapmasına gerek olmaksızın- başlıbaşına müstakil bir küfür ameli olduğuna dair getirdiğimiz deliller özetle bu şekildedir. Bunun aksini iddia edenlerin de bizim bu risalede takip ettiğimiz aynı yöntemle iddialarını delillendirmeleri gerekmektedir. Zira bu din, Allahın dinidir. Allahın dini hakkında konuşan herkes, iddiasını delillendiremediği takdirde bizzat Allaha iftira etme günahıyla karşı karşıya kalacaklardır.

Ahiru da'vane en'il hamdu lillahi rabbil alemin.